

[Statsministeren.]

sige Vilkaar, Produktionen arbejder under. Ud fra dette Synspunkt kan jeg ikke nægte, at jeg har mine Tvivl om, hvorvidt Mæglingforslaget nu ogsaa helt falder sammen med Produktionsvilkaarene. Det er ikke en Kritik af Forligsmandens Indsats, det er nemlig ikke Forligsmandens eller Mæglingmandens Opgave at finde frem hertil, hans Opgave er først og fremmest at finde frem til det Mæglingforslag, som har den største Sandsynlighed for, at begge Parter kan vedtage det. Det skal jeg senere sige et Par Ord om.

Med Hensyn til Afstemningen, som har fundet Sted om dette Mæglingforslag, er Forholdet det, at 79 Arbejdsgivere har svaret ja og 451 har svaret nej. Af Arbejderne er der 52 153, der har svaret ja, og 53 613, der har svaret nej, men under Hensyn til de Afstemningsregler, som findes i Forligsmandsloven, er Resultatet blevet, at Arbejderne har vedtaget Forslaget med 88 915 Ja-Stemmer mod 55 841 Nej-Stemmer. Forslaget er altsaa forkastet; idet Arbejdsgiverne ikke har vedtaget det.

Nu bliver Spørgsmaalet: Skal Arbejdskampen, i dette Tilfælde Strejken, bringes til Ophør, eller skal vi lade den fortsætte, indtil den ene af Parterne eller begge er mere eller mindre ødelagt, indtil Tusinder af Hjem og Bedrifter er ruineret eller paa Vej dertil? Ind under denne Overvejelse kommer jo ogsaa Hensynet til den tredie Part, nemlig dem, som ikke deltager i Kampen, men i høj Grad lider derunder. Vi kender jo og har mange Gange talt om den Ulykke, Boligmangelen er for Befolkningen og for os alle. Nu er Situationen som bekendt den, at under denne Strejke ligger Boligbyggeriet stort set stille, den bedste Tid gaar, uden at der bliver bestilt noget, uden at man faar fremskaffet blot de Boliger, man i øvrigt har Materialer til at kunne opføre. Derfor vil Boligspørgsmaalet, Boligmangelen, utvivlsomt under Arbejdsstandsningen udvikle sig til en endnu mere katastrofal Situation end den, vi hidindtil har befundet os i. Der er endvidere Spørgsmaalet om hele vor Skibsbygning, en Produktion, som jo kan være medvirkende, vel ogsaa i høj Grad medvirkende, til at skaffe Midler til Veje til Indtjening af fremmed Valuta, dels gennem Skibenes Fart over Havene, men ogsaa derigennem, at man bygger Skibe for fremmed Regning og derved indtjener fremmed Valuta. Ogsaa denne Virksomhed er i høj Grad hemmet, hvis ikke den stort set er standset.

Men i øvrigt er der jo Hensyn at tage

til Vareproduktionen i Almindelighed til Dækning af vor Befolknings Behov. Baade af Hensyn til de enkelte Hjem og de enkelte Mennesker, men ogsaa af Hensyn til hele vor økonomiske Stilling, derunder ogsaa Pengerigeligheden, er det af afgørende Betydning, at Produktionen fremmes mest muligt, og derfor er der, forekommer det mig, en saa stor Interesse i at faa Arbejdet paabegyndt og videreført med al den Kraft og Energi, som vi er i Besiddelse af. Hele Genopbygningsarbejdet efter Nedbrydningen under Krigen og Besættelsen lider jo et Afbræk i denne Tid, der netop var den gunstigst mulige, i hvert Fald med Hensyn til Vind og Vejr til at gøre en Indsats paa dette Omraade. Hvis nu denne Mulighed forspildes og vi kommer hen mod Vintertiden, saa dette Genopbygningsarbejde af andre Grunde ikke kan gennemføres, ja, saa kan jeg ikke se rettere, end at vi saa i Stedet for at bygge op, komme fremad, gaar den modsatte Vej. Derfor har Regeringen ment det uforsvarligt ikke at gribe ind og standse denne Ødelæggelses Fortsættelse. Det er Grunden til, at vi kommer med dette Lovforslag til Rigsdagen og anbefaler dets Gennemførelse.

Men naar man nu har besluttet sig dertil, saa er der jo i og for sig to Veje, man kan gaa. Den ene er Ophøjelse af Mæglingforslaget til Lov, den anden er Nedsættelse af en sagkyndig, upartisk Voldgift, der enten selv afgør Sagen eller stiller et sagligt underbygget og motiveret Forslag til Rigsdagen, som saa paa Grundlag deraf tager Stilling til Sagen og afgør den. Jeg skal ikke lægge Skjul paa, at jeg anser den sidste Vej for den saglig set rigtigste, og skulde Rigsdagen ønske at gaa den Vej, skal det ikke møde Modstand fra min Side, tværtimod. Men derimod maa jeg paa det bestemteste fraraade, at man blander disse to Ting sammen, Mægling og Retskendelse. De bygger nemlig paa to højst forskellige Principper, og blander man dem sammen, er der efter min Mening al Udsigt til, at det, der kommer ud af det, hverken er Fugl eller Fisk. Forligsmandens Opgave er ikke først og fremmest at stille et Forslag, der økonomisk er det rigtige, men at overveje og stille Mæglingforslag om det, der er mest Sandsynlighed for at faa Parterne til at vedtage. For Rigsdagen eller Regeringen at give sig til at ændre paa dette ud fra principielt helt andre Synspunkter anser jeg for haabløst og kun egnet til at forkludre og forplumre hele Sagen; og i hvert Fald, fra Rigsdagens og Regeringens Side at søge at fremkalde et for den ene Part bedre